

Motion till riksdagen 2011/12:A3

**av Sven-Olof Sällström (SD)
med anledning av skr. 2011/12:16**

ILO:s rekommendation (nr 200) om hiv/aids och arbetslivet

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om möjligheten för vissa arbetsgivare att fråga arbetstagare om deras hiv/aids-status och att kräva läkarintyg av arbetstagare inom vissa sektorer.

Motivering

ILO:s rekommendation om hiv/aids och arbetslivet antogs i juni 2010 och är, som andra rekommendationer, tänkt att ”tjäna som inspiration i samband med nationell lagstiftning”. I egenskap av rekommendation, till skillnad från en konvention, saknar skrivelsen dock juridiskt bindande karaktär. Icke desto mindre föranleder skrivelsen en del synpunkter från oss sverigedemokrater, bl.a. eftersom regeringen konstaterar att den svenska politiken ligger väl i linje med de i rekommendationen föreslagna åtgärderna.

Vi sverigedemokrater menar att den svenska politiken på området bör utformas med stor hänsyn till såväl arbetsgivare som arbetstagare. Vi instämmer helt och hållet i skrivelsens formuleringar om att insatser på arbetsplatsen är av avgörande betydelse för det preventiva hiv/aids-arbetet och att stigmatisering av hiv-drabbade måste motverkas. Tillgång till behandling och stödåtgärder av olika slag för arbetstagare som lever med hiv är även det något som vi ser positivt på, för att säkerställa att arbetstagare med hiv kan bibehålla sin anställning och få det stöd de behöver. Hur det ska utformas rent konkret är en nationell politisk fråga, men vi instämmer i den viljeriktning som ILO ger uttryck för.

ILO slår fast att rekommendationen gäller för alla arbetstagare inom alla sektorer i arbetslivet (såväl privata som offentliga) och att även Försvarsmakten ingår. Sverigedemokraterna menar att detta tillämpningsområde är alldeles för brett för att skrivelsens innehåll på ett rimligt sätt ska kunna imple-

Fel! Okänt namn på

menteras för samtliga arbetstagare i samtliga branscher. Sektorer och yrken skiljer sig åt i flera avseenden och därmed bör det förtydligas att vissa undantag från skrivelsens principer bör kunna göras. ILO skriver bl.a. följande: ”verklig eller upplevd hiv-status ska inte utgöra grund för uppsägning. Arbetstagare ska skyddas av sekretess och inte tvingas till obligatoriska hiv-test eller krav på avslöjande av hiv-status.” Detta kan vi i de allra flesta fall ställa oss bakom eftersom arbetstagarens hiv-status är irrelevant för de flesta jobb. Det skulle t.ex. vara orimligt att telekomföretag kräver svar av arbetssökande om huruvida de har hiv/aids eller ej, då det inte kan anses vara relevant för tjänsten och därmed skulle vara ett fall av diskriminering.

Det finns dock undantag som riksdagen bör tillkännage för regeringen, där det är viktigt att arbetsgivaren har rätt att inte bara fråga om arbetstagarens hiv/aids-status och sjukdomsläge i övrigt, utan också har rätt att kräva läkarintyg om detta. Det gäller vård- och hälsosektorn, sjukhus och tandläkarkliniker och annan verksamhet där en aidsinfektion skulle kunna få förödande konsekvenser. Rätten att fråga arbetstagare om deras aidsstatus, och rätten att kräva läkarintyg, måste tillskrivas vårdföretag, tandläkarkliniker och sjukhus utan att det kan klassas som diskriminering. En sådan policy skulle också stärka allmänhetens förtroende i fråga om att sådana tester genomförs bland samtliga anställda. Liknande undantag bör kunna komma i fråga inom Försvarsmakten. I övrigt anser vi att rekommendationen bör tillämpas och inspirera alla arbetsgivare, anställda i såväl privat som offentlig sektor, precis som skrivelsen förordar, detta dock med vissa specifika undantag.

Det som anförs i motionen om vissa arbetsgivares rätt att fråga arbetstagare om deras hiv/aids-status och rätt att kräva läkarintyg om densamma bör tillkännages regeringen för framtida utformning av politiken på området.

Stockholm den 24 oktober 2011

Sven-Olof Sällström (SD)